

К а л о я н

- Голям ти е, нали? Аз го носех на малкия пръст. Ти го сложи на показалеца. ^аТози, ^окойто ми го подари, също го носеше на показалеца. Имаше тънки пръсти, като твоите. Носи го и помни, че това е най-скъпия дар, който мога да ти направя. Нека ти спомня за мен... Когато няма да ме има вече... А сега върви да спиш, дете. Късно е. Мария се мъчи да прикрива сързите си, надига се на пръсти, целува го по челото и излиза. ^{излиза} Калоян се олюлява под силата на някаква тежест и се хваща за сърцето. ^{Самта} Болен съм... Болен съм... Няма да мога да издържа... Но Солун! Той стои там долу в бленувания юг сам и без защита. Кой ще вдигне десницата си да го заварди? На смъртен одър да съм, трябва да скоча! Не е достойно за Калоян да се връща назад от замисленото! Докрай! Докрай! Застава пред иконата на чудотвореца. Помогни ми!... Както и досега!... Не ме изоставяй, свети добропобеднико Димитри!... ^{и суров.} Чудотвореца стои безмълвен. Калоян взема свещта от ^{кни} светилника и я запраща по иконата. Ако ти не желаеш да ми помогнеш, аз мога и сам да си помогна!

6 с ц е н а

Търновград. Царевец. Тъмница под западната кула.

Добромир излиза пред стражата и пред Борил.

Б о р и л - Какво търсиш тук, млади момко?

Д о б р о м и р - Търся кон, деспоте.

Б о р и л - Защо ти е кон?

Д о б р о м и р - Искам да отида на летовището в ^{Царев манастир} Света Гора. Днес е малка Богородица. - именният ден на царкинята.

Б о р и л - А де са вашите коне?